

УКРАЇНСЬКІ ПІСНІ.

ВИДАНІ КОШТОМЪ

Д. С. БАЛЛІНОІ.

САНКТПЕТЕРБУРХЪ.

ВЪ ТИПОГРАФИИ О. СТЕЦКОВСКАГО.

1863 року.

УКРАЇНСЬКІ ПІСНІ.

ВИДАНІ КОШТОМЪ

О. С. БАЛЛІНОІ.

САНКТПЕТЕРБУРХЪ.

1863 року.

Одобрено цензурою. С. Петербургъ. 28-го Февраля, 1863 года.

Въ типографіи О. Стелловскаго.

ПЕРЕДНЕ СЛОВО.

Пісні сі записані не вь одинь чась и не вь одному кінці України. Найбільша вага їхъ у тимъ, що вони народні. Голоси їхъ записані изо найвірнійшъ, безъ самохітнихъ музикальнихъ укрась и додатківъ.

Маємъ надію, що нашъ зборникъ не лишній буде проміжъ другихъ виданій народніхъ, бо дає вінъ матеріаль, одъ народа добутий. Не разъ казано попередъ насъ, яку силу й вабу зъ музикального й поетичнѣго боку мають українські пісні; нічого вже намъ знову докладати про тежъ саме для тихъ, хто ще й досі не ввірився у силу народнѣі пісні, особливе української.

Сподіваємось, що прихильці до української пісні подякують намъ за сей зборникъ.

Може, колись хто прийметця пильно за українську музику, то й нашъ зборникъ стане у пригоді.

Одъ иншихъ пісень тільки сами голоси; слова жъ погублені, бо давненько були записані, а у другихъ зборникахъ не знайшли їхъ.

UNCLASSIFIED

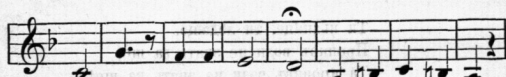
The following information was obtained from a review of the records of the Department of the Interior, Bureau of Land Management, regarding the land acquisition of the [redacted] area in the State of [redacted]. The acquisition was completed on [redacted] and the land was transferred to the [redacted] trust. The acquisition was made pursuant to the [redacted] Act, which authorized the acquisition of land for the [redacted] trust. The land was acquired from [redacted] and the acquisition was completed on [redacted]. The land was transferred to the [redacted] trust and the acquisition was completed on [redacted]. The land was acquired from [redacted] and the acquisition was completed on [redacted]. The land was transferred to the [redacted] trust and the acquisition was completed on [redacted].

№ 1.

$\text{♩} = 80 \text{ м. м.}$

Ой я зъ ро - - ду - - чу ма - ку -

- ю на го ру йду не би чу - ю

accel.

Та на го - ру йду - - - не - - - би чую.

Ой я зроду чумакую,
На гору йду - не бичую,
Та на гору йду - не бичую.

На гору йду - не бичую,
А зъ гори йду - не гальмую,
Та зъ гори йду - не гальмую.

По рівному поганяю,
До шинкарки привертаю,
Та до шинкарки привертаю.

Шинкарочка мене знає,
На сто рублів навіряє,
Та на сто рублів навіряє.

На сто рублів навіряє,
А на двісті присчитає,
Та на двісті присчитає.

А на двісті присчитає,
П'яницею узиває,
Та п'яницею узиває.

Ти п'янице, ти ледащо,
Пропивъ воли не знать за що,
Та пропивъ воли не знать за що!

Пропивъ ярма и занози,
А самъ ходишь по дорозі,
Та проливаєшь гіркі слези.

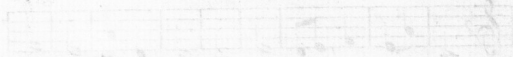
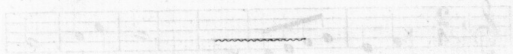
№ 2.

$\text{♩} = 96 \text{ м. м.}$

Ой - ви - ко - па - ю кри - ни - чень-
ку у се - бе въ дво - рі. — Ой ви - ко - ха - ю
мо - ло - ду дів - чи - ну не лю - дямъ со - бі.

Ой викопаю криниченьку у себе въ дворі,
Ой викохаю молоду дівчину не людямъ собі.
Та вжежъ зъ тії криниченьки орли воду пьють,
Ой а вжежъ мою молоду дівчину та къ вінцю ведуть.
Одинъ веде за рученьку, другий за рукавъ,
А третій стоить, серцемъ болить—любивъ, та не взявъ.
*

Не жаль міні подарунківъ, що я дарувавъ,
Ой а жаль міні ті пішні губки, що я цілувавъ;
Не жаль міні перстечківъ, що я купувавъ,
Ой а жаль міні ті білі ручки, що я пожимавъ;
Не жаль міні хустиночки, що я въ неї взявъ,
Ой а жаль міні дівчиночки, що я заховавъ.

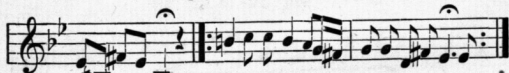

✓ № 3.

♩ = 66 м. м.

Ой го-ре, го-ре - - що-чу-жа у - кра-

і - - на. Й а-ще й гір-ше - невірна дружина.

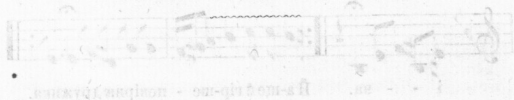
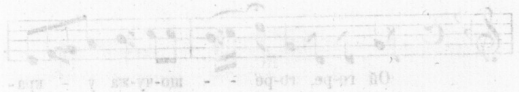
Во - на жъ ме-не — — зсу-ши - ла, зва - ли - ла,

Во - - - на ме-не зъ білихъ нігъ зва-ли-ла.

Ой горе, горе, що чужа україна,
Й а ще й гірше невірна дружина: 2.
Вона жъ мене зсушила, звялила,
Вона мене зъ білихъ нігъ звалила 2.

Ой сяду я край віконця прости,
Тай одсуну кватирку одъ ринку, 2.
Тай подивлюся, хто ходе по ринку:
Ажъ мій милий по риночку ходе, 2.
Чужу милу за рученьку воде,
Чужу милу цілує-милує
А на мене нагайку готує.
Готуй, милий, хочъ дві и чотири —
Я хазайка найстарша міжъ ними.

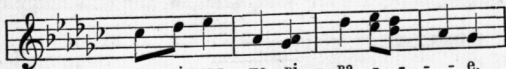
Вона якъ-сь встала, встала,
Вона якъ-сь встала, встала,
Вона якъ-сь встала, встала,
Вона якъ-сь встала, встала.

✓ № 4.

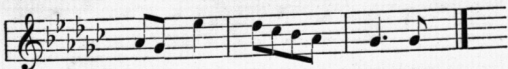
♩ = 72 м. м.

Ой та ві-теръ - по - ві - ва - - е,
Ой та ло - зи - рос - хи - ля - - е,

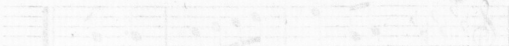
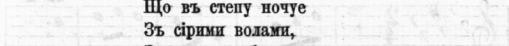
та ві-теръ по - ві - ва - - - е,
та ло-зи ро-схи - ля - - - е,

та ло - зи рос - хи - ля - е.
та ма - ти доч - ку ла - е.

Вітеръ повіває
Лози росхляє,
Мати дочку лає,
Гулять посилає.
Та гуляй, гуляй, доню
Поки молодая;

Якъ старая будешъ
Гуляти забудешъ.
Гуляла, гуляла,
Мати не зпиняла;
Теперь зупинила
Чужая Краіна,
Невірна дружина,
Малая дитина
Рученьки звязала,
Гулять заказала
Та не хай той почуе,
Що въ степу ночуе
Зъ сірими волами,
Зъ чорними бровами.

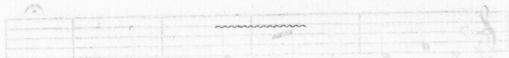

№ 5.

Ой не шу - ми лу - же - - -
- о со - ко - ю ду - - же не зав
да вай сер - - - цю жа - - - лю
бо я - вь чу - жімь кра - ю.

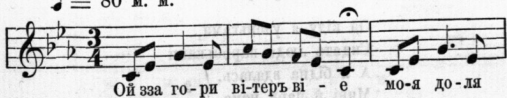
Ой не шуми, луже, осокою луже,
Не завдавай серцю жалю, бо я вь чужімь краю!
Ой я вь чужімь краю марно пропадаю,
Бідна жь моя головонька, що роду не маю.

Ой я въ чужімъ краю, якъ на пожарині,
Ніхто жъ мене не пригорне при лихій годині.
Ой роблю я, роблю - робота ні за-що,
Люде кажуть и говорють: «сирота ледащо!
«Сирота ледащо не хоче робити,
«Ой оддаймо вражого сина въ москалі служити!»
Сирота втомився, на тинь похилився —
Люде кажуть и говорють: «вінъ мабуть упився!»
Ой піду я, піду на гору крутую,
Ой стану жъ я, подивлюся на річку биструю.
Ой річка бистра! На єї дивлюся,
Думки міні серце давлять — піду утоплюся!
Не топись, козаче, марно душу згубишъ,
Треба зъ людьми въ світі жити, хоть ти світомъ нудишъ.

№ 6.

♩ = 80 м. м.

Изза гори вітеръ віе
Моя доля въ гості іде.
Де ти, доле, була } 2.
Що мене забула. }

Чи ти въ лісі заблудилась?
Чи ти въ полі опізналась?
Чи у беседі була, } 2.
Медъ - горілку пила }

Ой я въ лісі не блудилась
И у полі не пізналась —
Була на риночку, { 2.
Пила горілочку

Ой піду жъ я по - підъ двіррю
Та заплачу по безділю;
Ой плачу жъ я, плачу,
Літа свої трачу.

Ой піду я улоньками,
Сидять люде пароньками
А я бідна вдалась, { 2.
Мині й пари нема.

Ой Боже мій милостивий
Чомъ ти такий неправдивий,
Або жъ мене скарай,
Або пари шукай,
Або мене вмерти,
Або пару знайти.

Въ море-океане
Кривою водою
Бѣла у моря лебідонька
Та не може вѣсти

№ 7.

$\text{♩} = 80 \text{ м. м.}$ *acceler.*

Ой вий-ду я на у-лицю гу-ля-ю, гу-
ля - - - ю, якъ бі-ла-я ле-бе-доч-ка
по ти-хімъ Ду-на-ю.

Ой вийду я на улицю,
Гуляю, гуляю,
Якъ білая лебідонька
По тихімъ Дунаю.

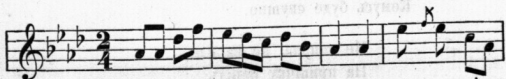
Ой дай міні два перстинки,
А третю каблучку;
Коли не хочь любить мене,
Люби мою сучку:

Въ мене сучка загривая,
Краще твоего хорта —
Есть у мене женишенько,
Та не тебе чорта.

Въ мене сучка загривая,
Краще твоего хорта —
Есть у мене женишенько,
Та не тебе чорта.

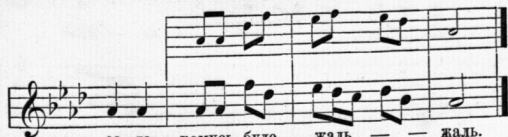
№ 8.

Не то пила не - ва - ря - ла, на при пічку

жаръ, жаръ — якъ я пі-ду зъ сѣ - го

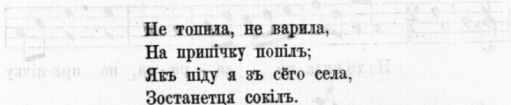

се - ла, комусь буде жалъ — — жалъ.

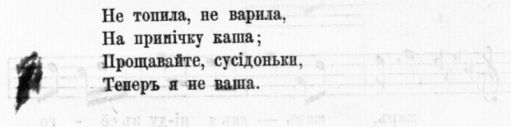
Не топила, не варила,
На припічку жаръ, жаръ;
Якъ піду я зъ сѣго села
Комусь буде жалъ, жалъ.

Не топила, не варила
У світлонці димно;
Якъ піду я зъ сѣго села
Кому съ буде дивно.

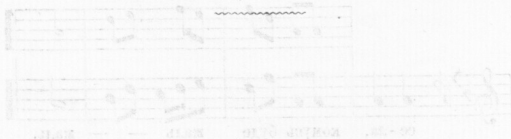
Не топила, не варила
У світлонці душно;
Якъ піду я зъ сѣго села
Комусь буде скушно.

Не топила, не варила,
На припічку попіль;
Якъ піду я зъ сѣго села,
Зостанетця сокіль.

Не топила, не варила,
На припічку каша;
Прощавайте, сусідоньки,
Теперь я не ваша.

№ 9.

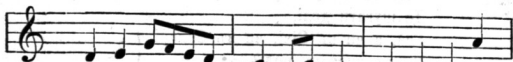
♩ = 112 м. м.

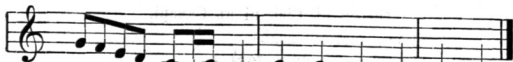
Ой сівъ за пивъ ой сівъ за пивъ за пивъ за - - жу -

рив - ся, Гей що - безъ щас тя -

безъ — до - - лень - ки що безъ щас-тя

безъ—до - лень - ки ко-закъ у ро див - ся.

Ой сівъ запивъ, ой сівъ запивъ,

Запивъ, зажурився, —

Гей, що безъ щастя, безъ доленьки

Козакъ уродився!

} 2.

А чи ёго недоленька,
Чи такеє щастя?...
Гей, а чи ёму подіяла } 2.
Шинкарочка Настя?... }

Ой чи далз вь хлібі зысти,
Чи вь горільці зшити?
Гей, аби бь тому козакові } 2.
На світі не жити. }

Пішовь козаць дорогою
Доленьки шукати;
Гей, та й зострівь вінь старого діда, } 2.
Ставь ёго питати. }

«Скажи мині, старий діду,
Де шукати долі, —
Гей, а чи вь Січі, чи вь Самарі, } 2.
Чи вь чистому полі?...» }

— «Ой ни вь Січі, ні вь Самарі,
Ні вь чистому полі:
Гей, виринає твоя доля } 2.
По тімь боці моря.» }

Пішовь козаць дорогою
Доленьки шукати,
Гей та й зійшовь вінь на сине море, } 2.
Та й ставь потопати, }

Червоною хустиною
На берегъ махати, —
Гей, ніхто того козаченька } 2.
Не йде рятувати.

Тільки вийшла стара мати
Зъ моря води брати,
Гей, тай зустріла рибалочокъ, } 2.
Та й стала прохати.

«Рибалочки, голубчики,
Увольніте мою волю —
Гей, закиньте тонкий невідъ } 2.
По синьому морю!

«Рибалочки, голубчики,
Дамъ вамъ золотого —
Гей, та витягніть мого сина, } 2.
А хочъ не живого!

«Рибалочки, голубчики,
Дамъ ще й горілки напиться —
Гей, та витягніть мого сина, } 2.
Та хочъ подивиться!

«Рибалочки голубчики,
Дамъ вамъ копу грошей —
Гей, та витягніть мого сина — } 2.
Який вінъ хороший!...»

Лежить козакъ на пісочку, —
Вода зъ рота лютця;
Гей, его мати на бѣрезі }
Якъ горлиця бѣтьця!... } 2.

№ 10.

$\text{♩} = 84 \text{ м. м.}$

Ві-ють ві-три ві - ють буй - ні відь - го
ри — — Та при і хавъ ко - за
чень - ко відъ вой - ни.

Віють вітри, віють буйні відь гори
Та приїхавъ козаченько відъ воїни,
Та прив'язавъ кониченька до воріть,
А самъ пішовъ до дівчини на совіть.
«Ой здорова, моя мила, чи чуєшъ,
Та съ кимъ же ти, моя мила, ночуєшъ?»
— «Ой почую, мій миленький, не сама —
Якъ у лузі калинонька зацвіла.»
— «Скільки въ лузі на калині квіточогъ,

Стільки, моя мила, діточок!»
— «Висить вірець на відерку — умийся,
Висить рушникъ на кілочку — утрися.
Стоїть медъ, вино, горілка — частуйся,
Лежить риба осятрина — годуйся.»

The image shows three staves of musical notation, likely a vocal line, with lyrics written below. The notation is very faint and difficult to read. The lyrics are: "стільки, моя мила, діточок! висить вірець на відерку — умийся, висить рушникъ на кілочку — утрися. стоїть медъ, вино, горілка — частуйся, лежить риба осятрина — годуйся." The first staff has a wavy line above it, possibly indicating a melisma or a specific musical ornament. The second and third staves continue the melody. The lyrics are aligned with the notes on the staves.

№ 11.

$\text{♩} = 80 \text{ м. м.}$

Ой тон - ка - - я хме - ли - ноч - ка,
На яръ по - ви - ла - - - - -
ся — Ой мо - ло - да - я дів - чи - нонь -
ка Въ ко - за - ка вда - ла - - - - - ся.

Ой тонкая хмелиночка
На яръ повилася,
Ой молодая дівчинонька
Въ козака вдалася.

Такі руки, такі ноги,
Така й головонька;
Якъ зійшлися обнялися —
Люба й розмовонька!...

Пішла наша розмовонька
Тихо за водою.
«Ой мандруй, мандруй,
Мандруй изо мною.»

— Ой рада бь я мандрувати, 08
Не зйду зь тобою, —
А хочь зйду — не зйду,
Не порівняюся. 09

А хочь зйду — не зйду,
Не порівняюся,
Хиба тоді порівняюся,
Якъ повінчаюся. 10

Тоді тобі, козаченьку,
Всю правдоньку скажу,
Якъ я свою білу ручку
Изъ твоею звязу. 11

А вже свою білу ручку
Зь твоею звязала —
Таки тобі, козаченьку,
Правда не сказала. 12

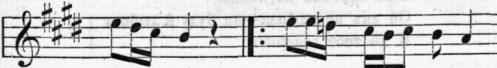
Віршичі зь збірки
Віршичі зь збірки
Віршичі зь збірки
Віршичі зь збірки

№ 12.

$\text{♩} = 66 \text{ м. м.}$

Охъ и га - ю мій га - ю, Ти шумишь не по-
acceler.

- ма - лу. А якъ у - пу-сти-ла

изъ рукъ го-лу-бонька, Тай в - же й не пій-ма-ю.

«Охъ и гаю мій, гаю,
Ти шумишь не помалу
Ой якъ упустила изъ рукъ голубонька } 2.
Та вже й не піймаю.

«А хочъ же я й піймаю,
Та вже не такого...
А якъ не любила—не буду й любити } 2.
И до тебе говорити.

— Ой піди, хлопку, внеси
Голубні жупани:
Чи не заговоре, хочъ слово промове, } 2.
Та до мене моя пані.

«Охъ и милий мій Боже,
Жупани ті не допоможуть:
Ой якъ не любила—не буду й любити } 2.
И до тебе говорити.

— Ой піди, хлопку, введи
Та коня вороного:
Чи не заговоре, хочъ слово промове, } 2.
Та до мене молодого.

«Охъ и милий мій Боже,
Кінь вороний не поможе:
Ой якъ не любила—не буду й любити } 2.
И до тебе говорити.

— Ой піди, хлопку, внеси
Щирозлоте сидельце:
Чи не заговоре, хочъ слово промове } 2.
Та до мене мое серце.

«Охъ и милий мій Боже,
Сіделечко не поможе:
Ой якъ не любила—не буду й любити } 2.
И до тебе говорити.

— Ой піди, хлопку внеси,
Та нагайку дротянку:
Чи не заговоре, хочъ слово промове } 2.
Изъ вечора та до ранку.

«Охъ и милий мій Боже,
Нагаечка тай поможе
Ой хочъ не любила, та буду любити } 2.
И до тебе говорити.

№ 13.

$\text{♩} = 75 \text{ м. м.}$

Ой у по - лі бри-ни - чень -
- ка, зъ не - і во-да про-ті - ка - - е.
Ой тамъ чу-макъ мо - ло-день-кий сі-рі
во - ли на-пу - ва - - - е.

Ой у полі криниченька
Зъ неї вода протіає:
Ой тамъ чумаць молоденький } 2.
Сірі воли напуває.

Воли ревуть, води не п'ють:
Въ Кримъ доріженьку чують...
Ой Богъ знає, Богъ відає, } 2.
Де чумаченьки ночують. }

Ой почують чумаченьки
Въ степу край дороги —
Розпустили сірі воли } 2.
Та по зеленій діброві. }

Умеръ чумаць молоденький
У неділеньку вранці;
Поховали чумаченька } 2.
Та у зеленімъ байраці. }

Висипали надъ чумакомъ
Високу могилу,
Посадили у головахъ } 2.
Та червону калину. }

Прилетіла зозуленька
Тай сказала: «ку-ку!»
Подай, милий, подай, орле, } 2.
Та хочъ правую руку. }

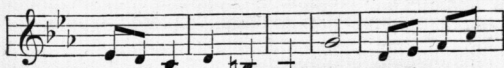
Ой радъ би я, моя мила
Обидві подати,
Та налягла сира земля, } 2.
Охъ що не можна підняти. }

УНИТЦУХ ОН В ЛЪ ТИМЛІ БО
— ТИМЦУХ ОНІМІКЪ Т
УНИТЦУХ КАР КЪ БО БО
— ТИМЦУХ ОНІМІКЪ ОНІ
УНИТЦУХ ОН В ЛЪ ТИМЛІ БО
— ТИМЦУХ ОНІМІКЪ Т

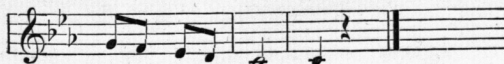
№ 14.

Ой гай ма - ти, ой гай ма - - ти,

Ой - гай зе - ле - нень - кій. Ой - гай -

зе - ле - нень - кій.

Ой гай мати, ой гай мати,
Ой гай зелененькій. 2.
Виїзжає зь України
Козакъ молоденькій. 2.
Виїзжає, шапочку знявъ,
Та низенько вклонився: 2.
«Прощай старе, прощай мале,
Може зь кимъ сварився. 2.

Ой гляну жъ я на хустину
Та згадаю дівчину. — 2.
Ой се жъ тая хустина,
Що шила дівчина; 2.
Ой гляну жъ я на сидельце,
Та заболить серце. 2.

Ой гляну жъ я на хустину
Та згадаю дівчину. — 2.
Ой се жъ тая хустина,
Що шила дівчина; 2.
Ой гляну жъ я на сидельце,
Та заболить серце. 2.

Ой гляну жъ я на хустину
Та згадаю дівчину. 2.
Ой се жъ тая хустина,
Що шила дівчина; 2.
Ой гляну жъ я на сидельце,
Та заболить серце. 2.
Море та море, море, море,
Та високо горище; 2.
Видко, видно, видно,
Кому жодного ні; 2.
Видко жъ Україна,
Ой тає сонечко; 2.
Ой тає море, море,
Ой тає море, море.

№ 15.

$\text{♩} = 132 \text{ м. м.}$

Ой бо-же мій бо - же, на-що я вро-
(У 2-му купл.) и самъ мо - лодъ, та ще и не же-
див - ся, Э - э - э - - -
на що - - я вро - див - ся.

Ой Боже, мій Боже, на що я вродився. 2.

Э—э—э—на що я вродився.

Що кінь воронь и самъ молодъ, та ще й не женився. 2.

Э—э—э—та ще й не женився.

Та продаймо, браття, коня вороного,

Та оженімъ, браття, мене молодого,

Э—э—э—мене молодого.

Не веліла мати коня продавати,
Та веліла мати въ походъ виступати.

Що підъ тимъ теренцемъ } 2.
Стоить дівка зъ молодцемъ }

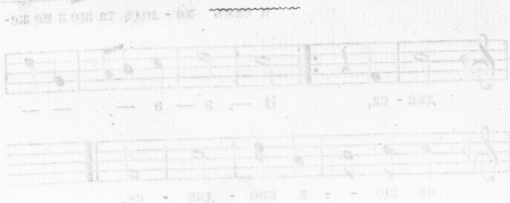
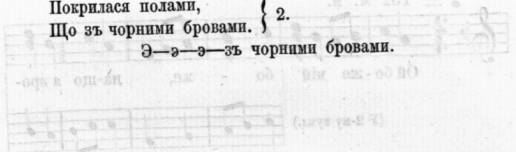
Ә—ә—ә—дівка зъ молодцемъ.

Стоить дівка зъ молодцемъ, } 2.
Покрилася рукавцемъ }

Ә—ә—ә—покрилася рукавцемъ.

Покрилася полами, } 2.
Що зъ чорними бровами. }

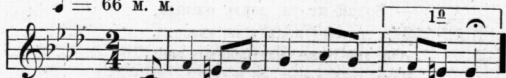
Ә—ә—ә—зъ чорними бровами.

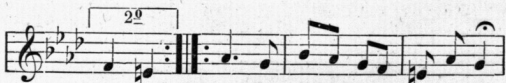
Що підъ тимъ теренцемъ } 2.
Стоить дівка зъ молодцемъ } 2.
Ә—ә—ә—дівка зъ молодцемъ.
Стоить дівка зъ молодцемъ, } 2.
Покрилася рукавцемъ } 2.
Ә—ә—ә—покрилася рукавцемъ.
Покрилася полами, } 2.
Що зъ чорними бровами. }

№ 16.

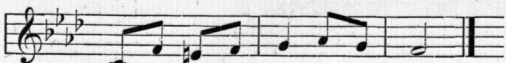
♩ = 66 м. м.

Зе - ле - не - е жи - то, зе - ле - не,
Хо - ро - ши - і го - сти у

ме - не Тіль - ки мо - е сер - день - ко мре,

Що - ми - ла - я за - міжъ и - де.

Зеленее жито, зелене,
Хороші гості у мене.
Тільки мое серденько мре,
Що моя милая заміжъ пде.
Иди, иди, милая, здорова,
Я тобі не скажу ні слова:
Есть у мене кінъ вороний—
Я поїду самъ до вдови:

Ой у вдови Марусенька дівка,
Марусенька дівка не гуляє,
Вона хату вимітає,
Марусеньки мати питає:
— Скажи, скажи, Марусенько дочко,
Які в тебе гості бувають?
«Тобі, мати, мене не питати,
А мені, мати, тобі не казати.
— Бодай же ти, доню, оніміла,
Якъ ти мені правди не сказала.
«Ой дай-Боже, матусенько, дай,
Коли тобі дочки не жаль.

№ 17.

$\text{♩} = 72 \text{ м. м.}$

Ой на го-рі жи-то и въ до-ли-ні
ritard.

жи-то; Підъ бі-ло - - ю бе - ре-зо-ю
a tempo.

ко-за - чень - - - ка вби-то.

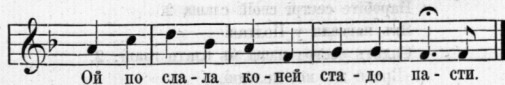
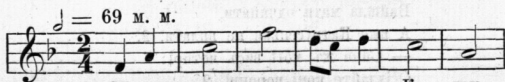
Ой на горі жито, и въ долині жито;
Підъ білою березою казаченька вбито. 2.
Ой убито, вбито, затягнуено въ жито,
Червоною китайкою личенько накрито. 2.
Прилетіла пава, въ головонькахъ впала,
Криличками стрепенула та й защебетала. 2.
Прийшла ёго мила, китайку одкрила,
Та глянула на личенько, та й заголосила: 2.

*

Чи ти, милий, впився, чи зъ коника вбився,
Чи зъ иншою повінчався, мене оддурався? 2.
— Я, мила, не впився и зъ коня не вбився
И зъ иншою не вінчався,—тебе оддурався! 2.

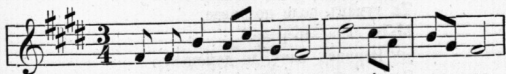
№ 18.

Ой послала мати Катрю,
Ой послала коней стадо пасти. 2.
Пасла Катря, погубила,
Шукаючи Катя заблудила. 2.
Приблудилася Катруся,
Приблудилась въ городъ на риночокъ. 2.
У городі на риночку
Пило два ляшеньки горілечку. 2.
Пили вони и гуляли
И Катрусю собі підмовляли: 2.

«Сідай, Катю, у колясу,
Поїдемо, Катю вь землю нашу.» 2.
Ище Катря не сідала —
Зь кониченьківъ уже пара встала; 2.
Ище Катря й не всілася —
Колясочка наша розсілася. 2.
Коло сіней, коло хати
Гудуть голубоньки волохаті — 2.
Вийшла мати одчиняти,
А вже Катрусеньки не видати. 2.
— Сини жь мої! вась чотирі:
Осідлайте коні воронні, 2.
Та біжите все шляхами,
Доганяйте сестру изь ляхами. 2.
Наженете у Прилуці —
По'друбайте ноги й руки суці; 2.
Наженете у Полтаві —
Наробіте сестрі своїй слави. 2.
Якь нагнали у Полтаві —
Сидить сестра наша вь злато главі: 2.
«Брати жь мої молоді,
Потомили коні воронні; 2.
Що хотіте, те й беріте,
Тільки ляха мого не губіте.» 2.
Срібло й злото — все забрали
И ляшенька мого зарубали. 2.

№ 19.

Ой ко-лись бу-ла рос-кiшь во - ля,
А те-пе — рень-ка не-во - лень-ка,

А те-пе — рень-ка не-во - лень-ка.
Та бо-лить сер-це й го-ло - вонь-ка.

Ой колись була роскiшь-воля,
А теперенька неволенька;
Та болить серце й головонька,
Бо чужа, дальня сторононька.
Та туманъ полемъ полягае,
Батько сина виганяе.
— Иди, синку прiчъ вiдъ мене,
Черезъ тебе сварка вь мене;
Не такъ сварка, якъ та спiрка,
Не такъ спiрка, якъ та лайка,
Не такъ лайка, якъ та бiйка.
Та нехай тебе орда займе,
Орда займе, зарубае,
Вь сиру землю закопае,
Лопатами закидае.
Та мене жь, тату, орда знае,

Вона мене не рубає,
А ріднимъ братомъ називає,
За дубовий стілъ сажає,
Пивомъ - медомъ напуває,
Срібломъ - злотомъ наділяє.
Та туманъ поле покриває,
Мати сина завертає.

— Вернись, сину, до домоньку,
Змию тобі головоньку.

«Изми, мамо, сама собі,
Сама собі, дочці своїй,
Дочці своїй, коханочці;
А міні змиють дрібні дощі
А росчешуть густі кущі,
А висушать буйні вітри,
А пригладить ліщинонька,
Кудрі завъ дівчинонька.»

Та туманъ поле покриває,
Дрібенъ дощикъ накрапає, —
Сестри брата споряжають,
Въ доріженьку виражають:
Старша сестра коня веде,
Середульшая зброю несе,
Що найменьшая брата пита:
«Коли, брате, въ гості ждати?»

— Піди, сестро, до Дунаю,
Візьми, сестро, піску зкраю,
Та посій піску на камині:
Коли пісокъ той изійде,
Тоді братікъ въ гості прийде! —
Нема дощу, нема зходу —
Нема брата изъ походу...

~~~~~

№ 20.

$\text{♩} = 76 \text{ м. м.}$

Ой на го-рі ва-си - леч-ки зхо-дять,
підъ го - ро-ю бар-ві - ноць по-слав-ся.

Ой на горі василечки зходять,
Підъ горою барвінокъ послався;
Молодъ козаць розпивсь, розгулявся,
Стоптавъ, зломавъ червону калину,
Зсушивъ, зв'яливъ дівку Марусеньку.
Марусенька по бережку ходе,
А за нею вітерець хвилю гоне.
Марусенька у хвилю вступила...
Мати сина насильно женила,
При народу невістку судила.
«Сонливая молода невістка,
Та ще єь тому й не хоче робити.»
Розгулявся козаць молоденький.
Середъ двора комора нова;

Ой тамъ мила постіль білу слала,
До постели вірно розмовляла:
«Постіль біла, біла й пуховая,
Хтожъ на тобі сю нічъ буде спати?»
Пшовъ милий у шинокъ гуляти,
А изъ шинку о-північъ до-дому
Прийшовъ милий підъ нову хату:
— Порадь, мати, якъ жінку зкарати?
«Бери, сину, дротяну нагайку,
Та й бий жінку зъ вечора до ранку.»
Пійшовъ милий підъ нову хату:
«Чи есть мати порадица въ хаті?
Порадила, чимъ жінку зкарати,
Порадь, мати, де жінку сховати?»
— Бери, синку, вороного коня,
Вези жінку до синього моря. —
«Не такъ, мати: якъ жінку ховати,
Треба мати громаду зібрати.»

№ 21.

Та на-сту - на - е чор-на-я хма-ра,

А дру - га — я си-ня. А дру - га — я
Та хо-ро - ша - го
У зе-ле - ній ді

си - - ня. Та по-ро - ди - ла у ді-вонь-ка
си - - на. А де во-на ё - го по-ро - ди - ла,
бро - ві. Та не да-ла ё - му мо-ло - до - му

та хо-ро - ша - - - го си - на.
у зе-ле - ній ді - бро - ві.
ні - ща - стя, ні до - лі.

Наступає чорная хмара, а другая синя —
Та породила удівонька хорошаго сина.
А де вона ёго породила? у зеленій діброві!
Та не дала ёму молодому ні щастя, ні долі,
А дала ёму білее личко, шей чорні брови.
— Та було-бъ тобі, моя мати, сихъ бривъ не давати,
Та було бъ тобі, моя мати, щастя—долю дати,
Бо теперъ мене, моя мати, записали въ салдати.
Не плачь, мати, не журися, бо на те я вродився,
Не плачь, мати, не печалься, бо на те я вдався,
А тоді, мати, заплачемъ, якъ на муштрі побачишь.
Та не розвивайся сухий дубе, завтра морозъ буде —
Не женися, вдовинъ сину, въ осени наборъ буде.
Я морозу не боюся, рано розівъюся,
Я набору не боюся, заразъ оженюся,
А якъ прийде пора времъя, то я й уберуся.
Тай ой гай мати, ой гай мати, ой гай зелененький,
Та помандрувавъ зъ села козакъ молоденький.
Якъ мандрувавъ, шапочку знявъ, низенько вклонився:
«Прощавайте, сусідоньки, може зъ кимъ бранився!
Та хочъ бранився—не бранився, аби попростився.»
Ой якъ вийшовъ на битий шляхъ, та слізоньками вмився.
«Не жаль міні доріженьки, що закурилася,
А жаль міні моєї неньки, що зажурилася;
Не жаль міні доріженьки, що пиломъ припала,
А жаль міні дівчиноньки, що зъ личенька знала.
Ой поливайте суху доріженьку, щобъ не курилася,
Ой розважайте мою неньку, щобъ не журилася.
Не зминайте худими словами, щобъ я не журился.
А зминайте добрими словами, щобъ я веселился.

№ 22.

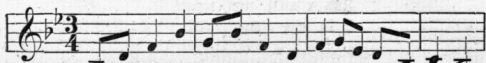
$\text{♩} = 80 \text{ м. м.}$

Що по го-рахъ сні - ги
ле - жать по до - ли-нахъ
во - - ди сто - - - - ять.

Що по горахъ сніги лежать.
По долинахъ води стоять,
По-підгірью маки цвітуть,
Битимъ шляхомъ чумаки йдуть.
Туманъ поле устилає,
Мати сина підмовляє.
— Вернись, сину, додомоньку,
Змию, зчешу головоньку.

«Измиј, мати, сама собі,
Не завдавай жалю міні:
Мині змиють дрібні дощі,
А розчешуть густі терни,
А розмають буйні вітри,
А висушать ясне сонце.

№ 23.

Якъ пішовъ я до дів-чи-ни ква-тир-ку 'дчи-ня-ю

Ква-тир-ку 'дчи-ня-ю, Ква-ти-роч-ку од-чи-ня-ю,

дів-ку ви-кли-ка-ю, дів-ку ви-кли-ка-ю.

Якъ пішовъ я до дівчини,
Кватирку 'дчиняю, (2).
Кватирочку одчиняю,
Дівку викликаю. (2).
Вийди, вийди, дівчинонько,
Зъ рубленої хати; (2).
Порадь мене, дівчинонько,
Якъ рідная мати. (2).
— Ой я тебе, козаченьку,
И ражу й не ражу, (2).

Я зъ тобою вечірѣ стою —
На иншого важу. (2).
— Бодай тебе, дівчинонько,
Зъ такою радою: (2).
Я до тебе зъ щиримъ серцемъ,
А ти зъ израдою. (2).
Бодай же ти, дівчинонько,
Тоді заміжъ вийшла, (2).
Якъ у полі, при дорозі
Рута яра зійшла. (2).

№ 24.

♩ = 112 м. м.

На го - рі го - рі і-дуть ма-зу - рі

і-дуть і-дуть ма-зу-роч-ки ве-зуть ве-зуть

бар-ві-ноч-ки бу-ли на вой - ні.

На горі, горі ідуть Мазурі (2).

Ідуть, ідуть Мазурочки,

Везуть, везуть барвіночки — } 2.

Були на війні.

Одинъ Мазуръ вставъ, другий Мазуръ спавъ. (2).

Ідуть, ідуть въ чистімъ полі,

Ідуть, ідуть всі раздолемъ — } 2.

На сивімъ коні

Приїхавъ въ ночі при ясній свічі; (2).

Стукъ-грякъ въ віконечко: }
Вийди, серце, коханочко, } 2.
Дай коню води!

— Не могу я встать, коню води дати: (2).

Ввечері холодна роса, }
Я ходила въ пана боса— } 2.
Ніжечки щемлять.

№ 25.

У по лі мо - ги - - - ла зь вітромъ го - во -
ри - - - ла По - вій віт - ре ти на ме - не,
щобъ я не чор - ні - ла.

У полі могила зь вітромъ говорила:
Повій, вітре буйнесенький, щобъ я не чорніла, 2.
Щобъ я не чорніла, щобъ я не марніла,
Щобъ по мині трава росла, та ще й зеленіла. 2.
И вітеръ не віє и сонце не гріє,
Тільки въ полі край дороги трава зеленіє. 2.
Ой у полі річка, — черезъ річку кладка;
Не покидай, козаченьку, рідненького батька! 2. ✓

В Бо якъ батька повинешъ, — самъ марно загинешъ,
Річенькою бистренькою за Дунай заплинешъ. 2.

Бодай тая річка риби не плодила:

Вона мого товариша на віки втопила; 2.

Бодай тая річка куширёмъ заросла:

Вона жъ мого товариша за Дунай занесла. 2.

Летить крячокъ по-надъ моремъ, та й летячи кряче,

Сидить козакъ біля моря, та й сидячи плаче» 2.

Летить крячокъ по-надъ моремъ, ніжки червоненьки,

Помірає на чужині козакъ молоденький. 2.

Ой у полі орелъ літаючи кряче,

Ходить мати въ чистімъ полі, питаючи плаче: 2.

«Сизий орле, сизий орле, ти скрізь же літаєшъ:

Чи не бачивъ мого сина,— де вінъ пробуває.» 2.

— «Въ полі, мати, въ полі, мати, синъ твій пробуває,

На зеленій травиченьці коня попасає.»

№ 26.

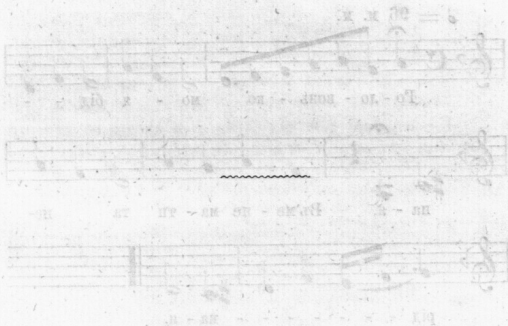
$\text{♩} = 96 \text{ м. м.}$

Го - ло - вонь - ко мо - я бід - -
на - я, Въ ме - не ма - ти та не -
рід - - - - - на - я.

The musical score consists of three staves of music in a single system. The first staff begins with a treble clef, a key signature of one flat (B-flat), and a common time signature (C). The tempo is marked as quarter note = 96 measures per minute. The melody starts with a half note G4, followed by quarter notes A4, Bb4, C5, D5, E5, F5, G5, and A5. A slur covers the notes from A4 to G5. The second staff continues the melody with a half note Bb4, followed by quarter notes C5, D5, E5, F5, G5, and A5. The third staff concludes the phrase with a half note Bb4, followed by quarter notes C5, D5, E5, and F5, ending with a double bar line. The lyrics are written below the notes, with hyphens indicating syllables that span across multiple notes.

Головонько моя бідная,
Въ мене пенька та перідная,
Дружинонька неймовірная,
Чужа сімья непривітная!
Сама сідає, вечерає,
Мене послає по воду,
Ой по воду, по холодную,
Незобуту, незодягненую,

Тільки личкомъ підперезаную.
Ой ишла я черезъ батьківъ двіръ —
Побачила мене матінка.
«Не плачь, доню, ні на батька свого,
Не плачь, доню, ні на неньку свою!
Заплачь, доню, на недоленьку,
Що попалася вь неволеньку.

Тільки личкомъ підперезаную.
Ой ишла я черезъ батьківъ двіръ —
Побачила мене матінка.
«Не плачь, доню, ні на батька свого,
Не плачь, доню, ні на неньку свою!
Заплачь, доню, на недоленьку,
Що попалася вь неволеньку.

№ 27.

$\text{♩} = 76 \text{ м. м.}$

Всі ку - ро - чки, до ку - поч - ки
півень на по - ро - зі, У - сі хлоп - ці
на у - ли - ці, а мій у до - ро - зі.

Всі курочки до купочки,
Півень на порозі;
Усі хлопці на улиці,
А мій у дорозі.
Насіяна пшениченька,
Та нікому жати;
Питаєтця синь матері,
Которую брати:
Ой чи тую багатую,

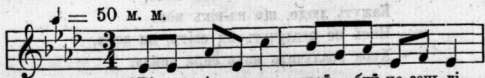
Що мати веліла;
Ой чи тую сиротину,
Що серце боліло.
Богатая спісивая,
Все буде гордятьця,
А бідная сиротина
Мусить покоритьця.
Повій вітерь-вітерочку
Зь глибокого яру,
Прибуди милий, чорнобривий
Зь далекого краю.

Радь би вітерь повівати, —
Ярь глибокий дуже;
Радь би милий прибувати,
Такь далеко дуже.

Зсучу свічку зь воску ярого
Та пошлю її до Бога,
Щобь моему миленькому
Щасливая дорога.

Якъ милий у дорозі:
Поможи ёму, Боже,
А якъ милий вь шинкарочки,
То сварай ёго, Боже!

№ 28.

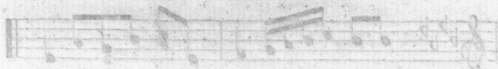
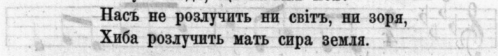
Ві-ють віт - ри, щей буй-не-сень-кі.
И - де до - щикъ гро - мо-ве-сень-кий

И-де до - - щикъ гро-мо-ве - сень-кий.
На мій са - - докъ зе-ле-не - сень-кий.

Віють вітри щей буйнесенькі,
Иде дощикъ громовесенький
На мій садокъ зеленесенький.
А въ тимъ саду світлонька нова,
А въ світлонці живе удова.
У вдівоньки дочка молода —
Виводила вороного коня,
Напувала зъ синього моря.
«Воронъ коню, чомъ води не пьєшь,
Копитами сиру землю бьєшь?
Чомъ ти милий не по правді живєшь:
Що вечора коня сідлаєшь,

А зъ півночі зъ двора з'їзджаешъ,
А къ світові зъ музиками йдешъ,
Та до мене голосъ подаешъ.
— Обсади мила вишеньками двіръ
Щобъ не доходивъ голосочокъ мій. —
•Обсади милий половину двора,
Щобъ ти не мій, а я не твоя.
— Ой ні, мила, неправда твоя,
Кажуть люде, що на-вікъ моя:
Насъ не розлучить ни світъ, ни зоря,
Хиба розлучить матъ сира земля.

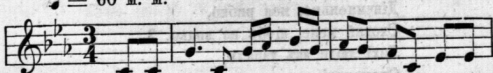

Пісню цю співає
І в інших місцях

Що вроду коня співають,
Покрив та який на ньому сидять,
Кому він сідло сажав і бичокъ,
Дорога коня, коня, коня не втрачуй,
Навуляла як сніжокъ зоря,
Видатла розпача коня,
У раймісцях коня співають,
А на сідланні коня коня,
А на коня сідло співають коня,
І в інших місцях співають коня,
Що вроду коня співають.

№ 29.

♩ = 60 м. м.

Ой за - чу - ла мо - я до - - ля що не
Ой Сер - би - не Сер - би — но - - чку сва - тай

бу - - - ти ме - ні до - - - ма
ме - - - не не ве - ли - - - чку,

що не бу - - - ти ме - ні до - ма.
сва - тай ме - - - не не - ве - ли - чку.

Ой зачула моя доля,
Що не бути мені дома. 2.
Бути міні у неволі,
У некрутському наборі, 2.

У залізі, у закові,
Молодому козакові!
Скоро козакъ догадався —
По улицяхъ не шатався, 2.
По улицяхъ не шатався,
До дівчини заховався, 2.
До дівчини у комору,
На тихесеньку розмову. 2.
«Дівчинонько, мое сердце,
Сховай мене підъ ряденце. 2.
Дівчинонько, моя рибко,
Сховай мене, щобъ не видео. 2.
Лихі люде якъ узнали,
Отаманові сказали. 2.
Якъ прибїгло два десятскихъ,
Дівці двері розламали, 2.
Таки парубка піймали,
Назадъ руки извизали; 2.
Посадили у задочокъ,
А два сіло въ передочокъ;
Та пөвели въ городочокъ.
Одинъ коні поганяе,
Другий парня доглядає; 2.
Та привезли въ городочокъ,
Поставили у станочокъ,
Забрили его лобочокъ;
Платкомъ шию завязали,
Ще й салдатикомъ назвали. 2.
Иди, парень, виспайся,
Та й на муштру поспішайся. 2.
Скоро парень пробудився,
За головоньку захопився. 2.

Бідна моя головонька,
Що чужая сторононька,
Не рідная родинонька.
Лучче бь було зь грабельками,
Ніжъ тепера зь шабельками; 2.
Лучче бь було зь сестрицями,
Ніжъ тепера зь рушницями; 2.
Лучче бь було плугомъ ити
Ніжъ зь панами говорити; 2.
Лучче бь було воли пасти,
Ніжъ тепера зь коня впасти. 2.

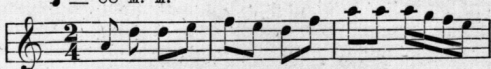
— Ой Сербине, Сербиночку,
Сватай мене невеличку. 2.
— Ой радъ же бь я тебе сватать,
Такъ боюся твого брата. 2.
Отруй, дівко, свого брата,
Тоді буду тебе брати. 2.
— Ой рада бь я отруїти,
Такъ не знаю, що робити. 2.
— Підставъ, дівко, коновочку
Підъ гадючу головочку. 2.
Що въ гадину сонце пече,
А зь гадини роса тече. 2.
Ище братікъ у дорозі,
А вже зілля на порозі. 2.
— Ось на, брате, сєго пива,
Що безъ тебе наробила. 2.

— Пий, сестрице, перше сама,
Що бь ти мене не зрадила. 2.
— Ой я пила, якъ робила,
А се тобі оставила. 2.
А братічоґь, якъ напився —
Изъ кониченька звалився. 2.

№ 30.

♩ = 88 м. м.

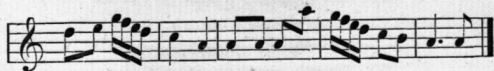
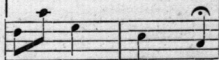
Ой дів-чи-но по-дру-жень-ко, чи бу-ла жъ ти

ritard.

та на тій у - ли - ці. Ой чи бу - ла жъ ти

(У 2-му вул.)

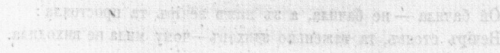
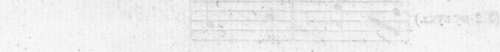
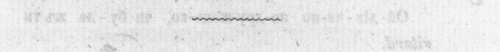
та на тій у - ли-ці, чи ба-чи-ла же-ни-ха мо-го.

Ой дівчино подруженько, чи була жъ ти та на тій улиці?
Чи була жъ ти та на тій улиці, чи бачила жениха мого?

Ой бачила — не бачила, а зъ нимъ вечіръ та простояла:
Вечіръ стоявъ, та тяженько здиравъ—чому мила не виходила.

Вечір̄ стоявъ, та тяженько здихавъ—чому мила не виходила,
Вечір̄ стоявъ, та не тебе питавъ—чому мила не виходила.

Бодай тобі, подруженько, та виіли комарі очі,
Щобъ не стояла, та не розмовляла зъ моімъ милимъ та до півночі.

№ 31.

♩ = 80 м. м.

8va

Ту-га—ме-ні за ту-го-ю пі-шовъ—ми-лий

8va

за дру-го-ю. Знайшовъ ми - лий кра-щу ме-не,

хо-че по - ки - ну-ми ме - не.

Туга мині за тугою:
Пішовъ милий за другою,
Знайшовъ милий бращу мене, —
Хоче покинути мене.

Якъ у саду, таєъ и въ лісі
Соловейко на горісі,
Зозуленька на калині:
Десь мій милий на Вєраїні,

На конику проїзжає,
На сонечко поглядає,
Чи високо сонце зходе?
Чого мила смутна ходе?

Видно її по личеньку,
Що не спала всю ніченьку,
Видно її по білому,
Що журилась по милому.

Коло річки, коло броду
Пило два голуби воду,
Вони й пили й воркотіли,
Знялись въ парі й полетіли.

Крилочками стрепенулись —
Всі любощі спомъ янулись,
Ви любощі, ви розлуки,
Гіркая печаль болізнъ.

Ви любощі, ви розлуки,
Гіркая печаль — болізнъ:
Одъ болізни люде знають,
Відъ любощівъ помірають.

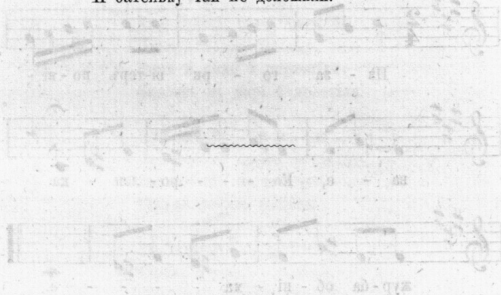
№ 32.

$\text{♩} = 60 \text{ м. м.}$

Из - за го - ри ві-теръ по - ві -
ва - е, Ко - - - ро - лен - ка
жур - ба об - ні - ма - - - - е.

Изза гори вітеръ повівае;
Короленка журба обнімає.
Въ Короленка та жінки немає,
Въ Короленка дочка Катерина —
Вона ёму лиха наробила,
Ивася сина породила;
Въ китаечку ёго исповила,
Шпилечками ёго зашпилила,

Та въ криниці взяла затопила,
Шиншиною ёго пристромила,
Буйнимъ вітромъ тай приговорила.
«Повій, вітре, зъ глибокою яру,
Та нажени чорненькую хмару,
Та занеси криниченьку каломъ:
Щобъ туди люди не ходили,
Изъ криниці води не носили,
Ивася тай не розбудили
И батеньку тай не доложили.»

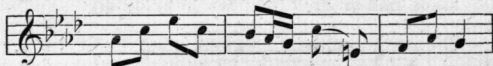

№ 33.

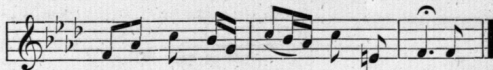
♩ = 50 м. м.

Чер-во - на - я ка - ли - - нонь - ка,
На-яръ во - ду схи - ли - - ла - ся,

чер-во-на-я ка - - - ли - нонь - ка
на яръ во ду схи - - - ли - ла - ся,

на яръ во - ду — схи - - - ли - ла - ся.
де дів - чи - на жу - - - ри - ла - ся.

Червоная калинонька
На яръ воду схилюлася,
Де дівчина журилася,
Що безъ доли родилася,
А безъ щастя за-міжъ ишла.
«Ой піду я гукаючи,
Свою долю шукаючи;
Ой піду я до Дунаю,

Крикну дуже не помалу.
Обізвалась моя доля,
По тімь боці синього моря:
Не журись дівчино моя,
Бо ось де я доля твоя,
Не журись дівчино прекрасна,
Бо ось твоя доленька безпасна.
Пливи, доле за водою,
А я буду за тобою
Припливемо до бережка,
Та сядемо на пісочку,
Та спишемо по листочку
До родини, до родочву.

✓ № 34.

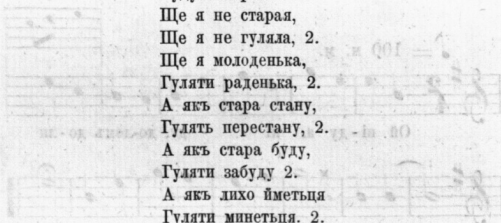
$\text{♩} = 100 \text{ м. м.}$

Ой пі-ду я, пі - - ду, до-ломъ до-ли
но - ю, до - ломъ до-ли-но - ю.

The musical score is written on two staves in G major (one sharp) and 2/4 time. The tempo is marked as quarter note = 100 measures. The melody consists of eighth and quarter notes, with some rests. The lyrics are written below the notes, with hyphens indicating syllable placement. The first line of music ends with a double bar line, and the second line continues the melody.

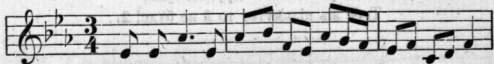
Ой піду я, піду,
Доломъ долиною, 2.
Ой стопчу я, зломлю
Рожу зъ калиною. 2.
Вітеръ повіває,
Рожа процвітає, 2.
Підъ моїми воротами
Свистілонька грає. 2.
Мене мати лає
Гулять не пускає. 2.
Ой хочъ открадуся,
Тай нагуляюся. 2.

Якъ пройду до дому,
Нароблю гомону. 2.
Якъ будуть лаяти,
Такъ буду плакати; 2.
Якъ будуть навчати,
То буду лувчати, 2.
А якъ будуть бити,
Буду говорити: 2.
Ще я не старая,
Ще я не гуляла, 2.
Ще я молоденька,
Гуляти раденька, 2.
А якъ стара стану,
Гулять перестану, 2.
А якъ стара буду,
Гуляти забуду 2.
А якъ лихо йметьця
Гуляти минетьця. 2.

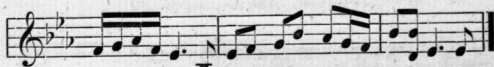

№ 35.

$\text{♩} = 72 \text{ м. м.}$

Підь на-шо-ю сло-бо-до - - ю ро-де жи-то

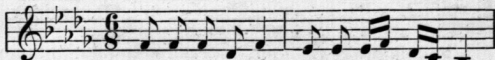

зъ ло - бо-до-ю ро-де жи-то зъ ло - бо-до-ю.

Підь нашою слободою
Роде жито зъ лободою. 2.
Тамъ дівчина жито жала,
Малі снопики в'язала. 2.
Де не взявся козаченько
На воронімъ кониченьку. 2.
— Годі, годі, дівча, жати,
Малі снопики в'язати. 2.
З'їхавъ козаць на могилу,
Пустивъ коня й на долину. 2.
Пустивъ коня на долину,
А самъ заснувъ на годину. 2.
Де не взялась дівчинонька,
Та вирвала травиченьки, 2.

Та вдарила козаченька
Та вдарила й по личеньку. 2.
— Годі, годі, козакъ, спати
Та вже жъ коня не видати. 2.
Ишли Турки зъ Татарами,
Взяли коня зъ поводами. 2.
Мене Турки добре знають,
Вони жъ мене не займають. 2.
Візьмуть коня — другий буде,
Тебе жъ візьмуть, то й не буде! 2.

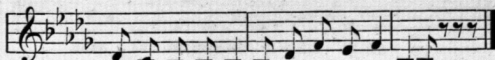
№ 36.

Ой заржи, заржи, во - ро - ний — ко - ню,

на круту го - ру йду - чи — Ой згадай, зга - дай —

сер - це дів - чи - но, сні - дан - ня го - ту - ю - чи.

Ой заржи, заржи, вороний коню,

На круту гору йдучи;

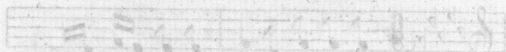
Ой згадай, згадай, серце дівчино,

Снідання готуючи.

Якъ готувала, важко здихала,

Жалібно заплакала:

«Ой колибъ тобі такъ у дорозі,
Якъ мині небозі,
Ой колибъ тобі, якъ теперъ мині
Ся біда докучила,
То ти бь поїхавъ, тай не барився,
Щобъ я не скучила.

Ой - ко - ли - бь то - бі - такъ у до - ро - зі

Якъ ми - ні не - бо - зі

Ой ко - ли - бь то - бі, якъ те - перъ ми - ні

Ся бі - да до - ку - чила

Ся бі - да до - ку - чила

То ти бь по - ї - хавъ, тай не ба - рив - ся

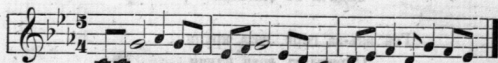
То ти бь по - ї - хавъ, тай не ба - рив - ся

Що - бь я не ску - чила

Що - бь я не ску - чила

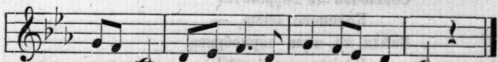
№ 37.

Ой у по - ли край до-ро - ги та пше-ни-чень-ка

я - ра. Гей тамъ мо-ло - да та дів-чи -

нонь - ка та пше-ни - чень - ку жа - ла.

Ой у полі край дороги
Пшениченька яра,
Тамъ молода дівчинонька } 2.
Пшениченьку жала. }

Та болять ручки, та болять ніжки,
Та пшениченьку жнучи,
Та-вжежъ міні надокучило } 2.
Та миленського ждучи. }

Та нема жъ мого миленького,
Та нема жъ мого пана,
Та вжежъ моя постіль біла } 2.
Пилочкомъ припала. }

Та нема жъ мого миленького,
Та нема жъ мого сонця,
Та вжежъ міні надокучило } 2.
Сидячи въ віконця. }

Гей изъ-за гори, изза кручи
Скриплять вози йдучи,
Вози скриплять, ярма риплять, } 2.
Воли ремигають. }

По переду мій миленький
Въ сопілочку грає,
Сопілочка зъ барвіночка
Калинове денце, —
Вийди жъ мила чорнобрива
Потішъ мое серце!

№ 38.

♩ = 104 м. м.

8va

Ой пі-шовъ ми - лий за — лісь - за — лісь,

8va

чор-ни і бро - ви за нісь за нісь, та чорни і

8va

бро - ви за - нісь за - - нісь.

Ой пішовъ милий за лісь, за лісь:

Чорні брови занісь, занісь. 2.

Ой пішовъ милий за діброву:

Занісь свою тиху мову. 2.

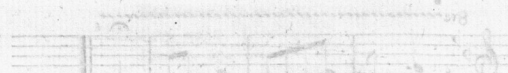
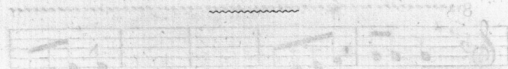
Ой не такъ міні за бровами,

Якъ за вірними словами 2.

Ой пішовъ милий за річками:

Засталася зъ діточками. 2.

Ой сидить мила край віконця,
Виглядає свого сонця.
Та виглядає запорожця.
Ой не самъ запорожець їде:
Дев'ятеро коней веде; 2.
На десятому, вороному
У жупані голубому,
Самъ у жупані голубому.

Ой сидить мила край віконця,
Виглядає свого сонця.
Та виглядає запорожця.
Ой не самъ запорожець їде:
Дев'ятеро коней веде; 2.
На десятому, вороному
У жупані голубому,
Самъ у жупані голубому.

№ 39.

$\text{♩} = 132 \text{ м. м.}$

Ой тамъ на го - рі сто-ять два ду-би;

Ой схи-ли-ли - ся вер-хи до ку-пи.

Ой тамъ на горі
Стоять два дуби —
Ой схилюлися
Верхи до купи.
А на тихъ дубахъ
Сидять голуби:
И цілуютця, и милуютця,
И крилечками обнімаютця.
Ой де не взявсь
Стрелець молодець —
Голуба убивъ,
Голубку вловивъ.
Сховавъ голуба
Підъ ожиною

Голубку назвавъ
Вінъ дружиною.
Принісъ до дому,
Пустивъ до долу,
Насипавъ пшениці,
Поставивъ водиці.
Пшениці не дзюба
Водиці не п'є,
Та підъ ожину

Плакати иде.

— Ой голубе сивъ,
Колибъ ти оживъ,
Хочъ би ти не чувъ,

Аби живий бувъ:

Я-бъ твої крила

Позолотила

Я-бъ твої очіці

Накарувала,

Тебе самого

Намаювала,

Намалювала

На стіні прибила,

Ой на тій стіні,

Де сидіть міні,

На тій кроваті,

Де спочивати.

№ 40.

$\text{♩} = 80 \text{ м. м.}$

Ой у - же ве - чір'ь, тай по - ве - чо -
рі - - ло, А вже жь мое сер - - день-ко
тай по - ве - се - ли - - ло. А вже жь мо-е
сер - - день-ко тай по - ве - се - лі - ло.

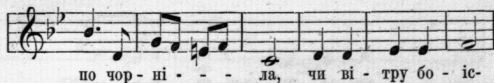
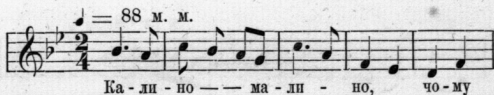
Ой уже вечір'ь, тай повечоріло,
А вже жь мое серденько тай повеселіло. 2.
Ой прийди, прийди, хрещатий барвінку,
Одчию я сінечки, впуцу у комірку. 2.

Но він не хотів, не мав він
Сказати щиро, що з жінк
Не він не хотів, не мав
Бо в сьому він знає, як

№ 41.

Калино-малино, чому почорніла?
Чи вітру боїєся, чи дощу бажаєш?
Я й вітру боюся и дощу бажаю;
Кого вірно люблю, зъ тимъ и уміраю.
Ой умру я, мила, а ти будешъ жива,
Не забувай, мила, де моя могила.
А моя могила край синього моря;
Полягли любові и щира розмова!

Шо вѣкъ нехай судитъ, якъ сами знають, —
Приде тая година, вони перестануть.
Ой нехай судять, якъ розуміють;
Коли насъ будуть вороги судити,
— Ой якъ я маю до тебе ходити,
Шо вѣкъ нехай судить, якъ розуміють!

№ 42.

$\text{♩} = 96 \text{ м. м.}$

Ой ти дів - чи - но, гор - да та
пиш - - - на, чомъ ти до ме - - - не
зъ ве - чо - ра не вий - шла.

Ой ти дівчино, горда та пишна!
Чомъ ти до мене зъ вечера не вийшла?
— Ой якъ я маю до тебе ходити,
Коли насъ будуть вороги судити.
— Ой нехай судять, якъ розуміють;
Приде тая годинонька, вони поніміють.
Ой нехай судять, якъ сами знають, —
Приде тая година, вони перестануть.

№ 43.

♩ = 66 м. м.

Ой одь Ром-на до Пол-та-ви би-та-я до-

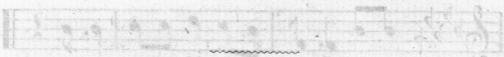
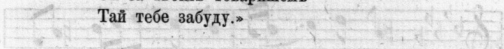
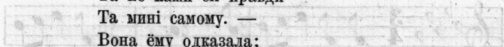
ро - га: Ту - ди пі - - шла

по - і - ха - ла лю-ба-я роз - мо-ва.

Ой відь Ромна до Полтави
Битая дорога:
Туди пішла, поїхала
Любая розмова,
Тай випала зь-підь коника
Золота підкова.
«Вернись, вернись, мій миленький,
Любая розмова!»
Йшли корови изь діброви,

Овечки изъ поля —
Заплакала дівчиноньба,
Край козака стоя:
«Ой куди ти тай полинешъ,
Сизобрилий орле?
Ой хто жъ мене на чужині
Безъ тебе пригорне?»
— Пригортайся, дівчинонько,
Икъ сѣму та къ тому
Та не кажи сії правди
Та мині самому. —
Вона ёму одказала;
«Не буду, не буду —
Ой за твоімъ товаришемъ
Тай тебе забуду.»

✓ № 44.

Ой га - ю, мій га - ю,

гу-стий не — про-гля - ну; що на те - бе,

га - ю и ві-теръ не ди - ше.

Ой гаю, мій гаю,
Густий — не прогляну,
Що на тебе, гаю,
И вігеръ не дише.
Ой братъ до сестриці
Часті листи пише:
— Чи привикла, сестро,
Зъ чужимъ родомъ жити?
«Не привикла, брате;

Треба привигати.
Далеко відъ роду,
Нікимъ нагазати.
А що я до роду,
Прийду черезъ воду;
Въ броду замочуся,
Въ роду обсушуся,
Таки зъ своїмъ родомъ
Не наговорюся.

Ой, брате мій, брате,

Де неньки узати?

Ніде не купити,

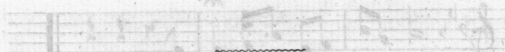
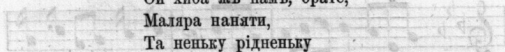
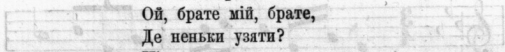
А ні заслужити:

Ой хіба жъ намъ, брате,

Маляра наняти,

Та неньку рідненьку

Ой намалювати.

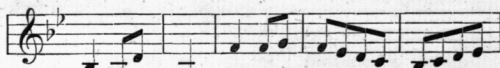

№ 45.

♩ = 96 м. м.

Жур-ба жъ мо-я, жур-ба рос-про-кля - -

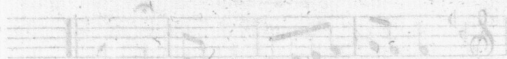
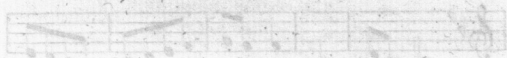
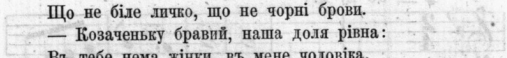
та - - я му-чить ме - не вья - -

- ле, зъ бі - лихъ ні - гъ ва - лить.

Журба жъ моя, журба роспроклятая,
Мучить мене, вьяле, зъ білихъ нігъ валить.
А я жъ тій журбі та й не подаюся,
Ой піду жъ я до шинкарки, горілки нап'юся.
«Шинкарочко мила, повірь меду й пива,
Повірь меду й пива, горілки піввідра.»
— «Козаченьку бравий! не веліла мати,

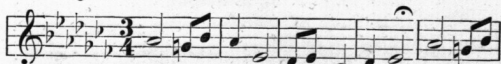
Не веліла мати на-бір'ъ розвірати,
А веліла жъ мати тебе роспитати:
Коли ти жонатий, поїзжай до дому!
Коли жъ не жонатий, лягай спать зо мною!»
— «Шинкарочко мила! Якъ же жъ я не жонатий:
Есть у мене жінка ще й діточокъ двое,
Ще й дітокъ двое — маленькі обоє,
Ще й діточокъ двое — маленькі обоє!
Есть у мене жінка та не до любові,
Що не біле личко, що не чорні брови.
— Козаченьку бравий, наша доля рівна:
Въ тебе нема жінки, въ мене чоловіка.

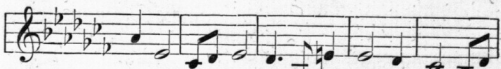
Людямъ жъ...
Милує мене...
А в...
Она...
Шинкарочко...
Пойду...
— Козаченьку бравий!

№ 46.

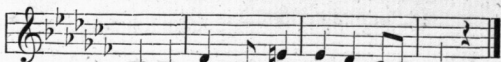
♩ = 72 м. м.

Ой пла - ва-ла та ле-бі-донь-ка на си -

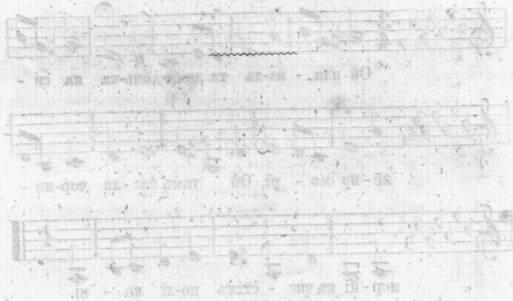
нє-му мо - рі, Ой тамъ пас-ли чор-но -

мор-ці въ чис - стімъ по-лі ко - ні.

Ой плавала та лебідонька на синєму морі,
Ой тамъ пасли чорноморці въ чистімъ полі коні.
Ой крикнула та лебідонька на синєму морі,
Заплакали чорноморці та объ своїмъ горі.
Ой крикнула та лебідонька, море переплівши;
Заплакали чорноморці, коней погубивши.
Иде отаманъ та дорогою, ще й пісні співає;
Пріжджає до курія — ажъ коней немає!
Ой десь же ви та пани-браття, все й у карти грали,

Що ви коні козацькіі навіки втерали.
Ой годі жь вамъ та пани-браття, годі журитися,
Ходімъ лучче до шинкарки горілки напитися.
Шинкарочка та молодая тому и зраділа.
Насипала цеберъ меду, да и сама сіла.

Що ви коні козацькіі навіки втерали.
Ой годі жь вамъ та пани-браття, годі журитися,
Ходімъ лучче до шинкарки горілки напитися.
Шинкарочка та молодая тому и зраділа.
Насипала цеберъ меду, да и сама сіла.

№ 47.

Чо-го се - ле - зень смутенъ, не - ве -

сель? Гей та якъ же ме - ні

ве - се - ло - - му быть.

Чого селезень смутенъ, невесель?
Гей та якъ же міні веселому быть.
Ой якъ же міні веселому быть,
Веселому быть, одрадному, —
Що вчора була утінка моя
Сёгодня нема, — застреленая!
Коли бъ на воді, то бъ не жаль міні, —

№ 48.

$\text{♩} = 88 \text{ м. м.}$

Ой ти се - - ле - зень сму-те-нь
не - - ве - селъ. Гей а - якъ же - - ё-
му — ве - се - ло - му быть.

№ 49.

$\text{♩} = 80 \text{ м. м.}$

Та хо-ди-ла У - ля-ноч - ка по ме - жі,
чер-во-ни - і че-ре-вич-ки на но - зі. Стий, ду-бе,
зе-ле-ній, на ду - бо - ві жо-лу - ді, Вь чистімь по-лі
ро-са впала, на у-ли-ці Ку-па - ла на Йвана.

Та ходила дівчинонька (*) по межі —
Червоні черевички на носі.

Стій, дубе, зеленій,

На дубові жолуді,

Въ чистімъ полі роса впала,

На улиці Купала

На Йвана.

Червоні черевички на носі,

Що покупивъ казаченько (*) на торзін.

Стій, дубе... и д.

Носи, носи, дівчинонько, здорова,

А я тобі не скажу ні слова.

Стій, дубе... и д.

Та Петрівочка минаетця,

Сива зозуленька ховаетця.

Стій, буде... и д.

А чи було літо, чи не було —

Чомусь воно міні не догучило,

Стій, дубе... и д.

Що я молодая не гуляла,

Що я челядонька не видала.

Стій, дубе... и д.

Мене моя мати не пускала,

Та й у комірочку зачиняла.

Стій, дубе... и д.

Та й у комірочку зачиняла,

Золотимъ замочкомъ замикала.

Стій, дубе... и д.

Золотимъ замочкомъ замикала,

А замикаючи приговорювала:

Стій, дубе... и д.

(*) Уляночка, Василечко — або яке друге именна.

Оттуть сиди, доню, въ коміроцці,
Поки розійдутця вечерниці

Стой, дубе... и д.

А я въ комірочку підкопалася,

Пішла на улицу, нагулялася.

Стой, дубе... и д.

На Ивану

Перовні терення на неї
Но понура казавши (в) на торіні

Стой, дубе... и д.

Ноченько, ірванчине, зброю
А в тоді не сякні ні слова

Стой, дубе... и д.

Та Пугачовка мінувала
Сна зоруження, ковавала

Стой, дубе... и д.

А як біло, як не біло
Умкне воно мам не дотрима

Стой, дубе... и д.

Що в кожоді не іділа,
Що в кожоді не іділа

Стой, дубе... и д.

Мене жод не вкляла,
Та й у комірочку зашла

Стой, дубе... и д.

Та й у комірочку зашла,
Зомкне зомкне зомкне

Стой, дубе... и д.

Зомкне зомкне зомкне
А зомкне зомкне зомкне

Стой, дубе... и д.

(*) Умовно зомкне—не так зомкне

Ой радъ же бѣ я поливати —

Хмароньки нема; 2.

Ой радъ же бѣ я прибувати —

Ніченька мала. 2

Ой надівай, дівчинонько,

Плахту дрібничку: 2.

Поведе тебе козаченько

У нову світличку; 2.

Ой надівай, дівчинонько,

Плахту коврову: 2

Поведе тебе козаченько

У нову коморю. 2

Ой напинай, козаченьку,

Холодокъ, холодокъ, 2

Щобъ не згорівъ у дівчиноньки

Біленький видокъ. 2

Колибъ моя дівчинонька,

То бѣ я й напинавъ, 2

Коли бѣ моя довшія,

То бѣ я й цілувавъ, 2

Цілувавъ би, милувавъ,

За себе бѣ узявъ. 2.

Не вилітає вилітають, не зазнаю я розкоші,
Не бійсь слави, не бійсь слави, не бійсь поговору;
Я за славу сама стану, ще й виговорюся.
Тимъ до неї не горнуся, що слави боюся,
Тимъ я її не займаю, що сватати маю;
Козакъ дівку вірно любить, — заняті не сміє.
Изъ-за гори вітеръ віє, калина не спіє;

№ 51.

$\text{♩} = 88 \text{ м. м.}$

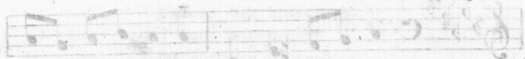
Изъ - за го - ри ві-теръ ві - - е,
ка-ли-на не спі - - - е; ко - закъ дів - ку
вір-но лю - бить, за-ня - ти не смі - е.

Изъ-за гори вітеръ віє, калина не спіє;
Козакъ дівку вірно любить, — заняті не сміє.
Тимъ я її не займаю, що сватати маю;
Тимъ до неї не горнуся, що слави боюся.
Не бійсь слави, не бійсь слави, не бійсь поговору;
Я за славу сама стану, ще й виговорюся.
Ой зъ-за гори изъ-за кручи орли вилітають;
Не зазнаю я розкоші, — вже й літа минають.

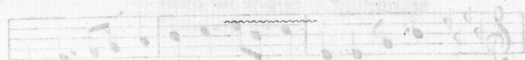
Запрягайте коні въ шори, коні воронні,
Доганяйте літа мої, літа молоді!
Чи догнали, не догнали въ калиновімъ мості:
Вернітєся, літа мої, хочъ до мене въ гості!
Не вернемось, не вернемся, не знаємъ до кого;
Не вміли насъ шанувати, якъ здоров'я свого.

187

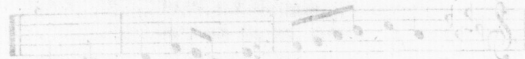
М. М. 88

За - пря - га - ют коні в шо - ри, коні во - ро - нні,

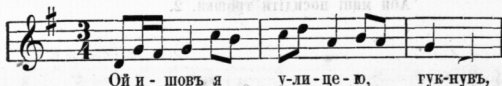
До - га - ня - ют лі - та мої, лі - та мо - ло - ді!

Чи до - га - на - ли, не до - га - на - ли в ка - ли - но - вім мості:

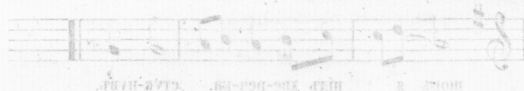
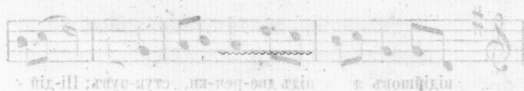
Вернітєся, літа мої, хочъ до мене въ гості!
Не вернемось, не вернемся, не знаємъ до кого;
Не вміли насъ шанувати, якъ здоров'я свого.

№ 52.

Ой ишовъ я улицею, гукнувъ,
Підійшовъ я підъ дверечки, стукнувъ. 2.
Ой не стукай, мій милий, не стукай,
Кажу тобі, що иншої шукай. 2.
Ой ишовъ я поузъ тестину хату,
Загубивъ я зъ постола залату: 2.
Ой вернуса залати шукати —
Чи не вийде дівчинонька зъ хати. 2.
Ой ишовъ я поузъ тестину пустку,
Загубивъ я вишивану хустку: 2

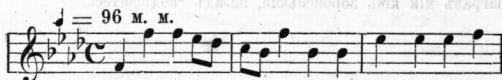
Ой вернуса хустини шукати —
Чи не вийде дівчинонька зъ хати. 2.
Ой ишовъ я поузь тестини сѣни,
А у тестя вечеряти сѣли. 2.
А хочъ дайте, хочъ не дайте їсти,
Аби мині край дівчини сѣсти; 2.
А хочъ дайте, хочъ не дайте ложки,
Аби мині посидіти трошки. 2.

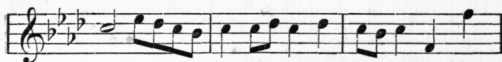
А у тестя вечеряти сѣли. 2.
А хочъ дайте, хочъ не дайте їсти,
Аби мині край дівчини сѣсти; 2.
А хочъ дайте, хочъ не дайте ложки,
Аби мині посидіти трошки. 2.

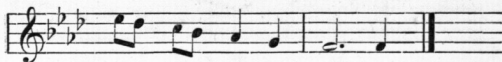
№ 53.

За сви-ста - ли ко - за-чень-ки въ походъ зъ-полу-

но - - чи; за-пла-ба-ла Ма - ру-сень-ка

сво - - і яс - ні о - чи.

Засвистали козаченьки въ походъ зъ-полуночи;

Заплакала Марусенька свої ясні очи.

— Не плачь, не плачь, Марусенько, не плачь, не журися,

За своёго миленького Богу помолися.

Стоить місяць надъ горою, та сонця немає;

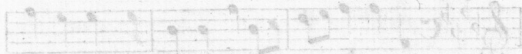
Мати сина въ доріженьку слізно провожає.

— Прощай, милий мій синочу, та не забавляйся:

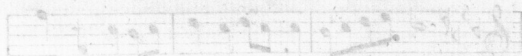
За чотири неділеньки до-дому вертайся.

— Ой радъ би я, матусенько, скоріше вернутьця,

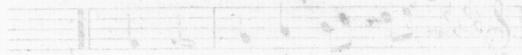
Та вже щось мій вороненький въ воротахъ спіткнувся.
Ой Богъ знає, коли вернусь, въ якую годину:
Прийми жъ мою марусеньку, якъ рідну дитину,
Прийми її, матусенько — всі у Божій волі:
Бо хто знає, чи живъ вернусь, чи ляжу на полі.
— Ой рада бъ я Марусеньку за рідну прийняти,
Та все не такъ вона мене буде шанувати.
Ой не плачте, не журітесь, въ тугу не вдавайтесь —
Загравъ мій кінь вороненький, назадъ сподівайтесь.

За-гравъ мій кінь вороненький, назадъ сподівайтесь.

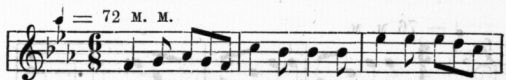
Ой не плачте, не журітесь, въ тугу не вдавайтесь —

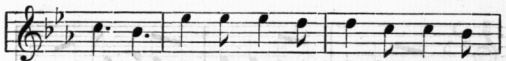
Прийми жъ мою марусеньку, якъ рідну дитину,

Прийми її, матусенько — всі у Божій волі:
Бо хто знає, чи живъ вернусь, чи ляжу на полі.
— Ой рада бъ я Марусеньку за рідну прийняти,
Та все не такъ вона мене буде шанувати.
Ой не плачте, не журітесь, въ тугу не вдавайтесь —
Загравъ мій кінь вороненький, назадъ сподівайтесь.

№ 54.

За-сви-ста - ли ко - за-чень-ки въ походъ зъ-полу-

но - чи; За - пла - ка - ла Ма - ру - сень - ка

сво - і яс - ні о - чи.

№ 55.

$\text{♩} = 76 \text{ м. м.}$

Те-че річка не-ве-личка зъ вишневого са-ду;

кличе ко-закъ дів-чи-нонь-ку къ со-бі на по-ра-ду;

кличе ко-закъ дів-чи-нонь-ку къ собі на по-ра - ду.

Тече річка невеличка зъ вишневого саду;

Кличе козака дівчиноньку къ собі на пораду. 2.

— Порадь мене, дівчинонько, якъ рідная мати:

Ой чи мині женитися, ой чи тебе ждати? 2.

— Ой я жъ тебе, козаченьку, й ражу и не ражу:

Я зъ тобою вечіръ стою, на иншого важу. 2.

— Бодай тебе, дівчинонько, зъ твоєю радою!

Я до тебе зъ щиримъ серцемъ, а ти зъ неправдою. 2.

Бодай же ти, дівчинонько, тоді заміжъ вийшла,
Якъ у полі, край дороги, рута яра зійшла! 2.

— Бодай же ти, козаченьку, тоді оженився,
Якъ у млині на камині кукіль уродився. 2.

Дівчинонька догадалась, руту посіяла:

Доці пійшли, рута зійшла, дівка заміжъ вийшла; 2.

А у млині, на камині кукіль не вродився,

Козагъ старий — літа пройшли, а ще й не женився. 2.

№ 56.

$\text{♩} = 88 \text{ м. м.}$

Дів - чи - нонь - ко, су - хо - тонь - ко
Ка - жуть лю - де, що не бу - дещь

ти мо - я,
ти мо - я. Ка - жуть лю - де, и самъ

acceler.
ба - - чу, не разъ не два не день пла - чу

за то - бо - ю, дів - чи - но мо - я,
за то - бо - ю, ко - ха - на мо - я.

Дівчинонько, сухотонько ти моя,
Кажуть люде, що не будещь ти моя,

Кажуть люде, я самъ бачу,
Не разъ не два на день плачу
За тобою, дівчино моя.
За тобою, кохана моя.

Ой на гору, мій миленький на гору,
А я тебе оченьками провожу,
Каренькими оченьками,
Чорненькими брівоньками,
Дрібненькими слізоньками. 2.

Низомъ, низомъ, мій миленький, низомъ —
Закидано доріженьку хмизомъ:
Закидали вороженьки
Усі мої доріженьки,
Щобъ я тебе не любила,
Щобъ до тебе не ходила.

Яромъ, яромъ, мій миленький, яромъ —
Перелито доріженьку чаромъ:
Перелили вороженьки,
Усі мої доріженьки,
Щобъ я тебе не любила,
Щобъ до тебе не ходила.

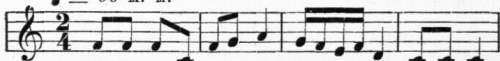
Черезъ гору орель воду носе,
Дівчинонька козаченька просе:
«Козаченьку, голубчику,
Ой вернися ти за мною,
Помандрую я зъ тобою. 2.

Ой вернися, мій милий, вернися,
Есть у мене горілка, напийся.»
— Не хочу я вертатися,
Горілочки впиватися;
Лучче було бь та й не знатися,
Ніжъ тепера та й розстатися.

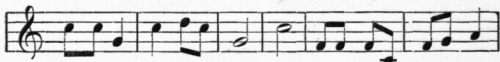

№ 57.

$\text{♩} = 96 \text{ м. м.}$

И лю-бивъ, и ко-хавъ со - бі дів - чи-ну мавъ,

А теперъ по - ки - да - ю. По-ки-да - ешъ ме-не,

сер - де - нят - ко мое, Ой кому жъ при ру - ча-ешъ.

И любивъ, и кохавъ, собі дівчину мавъ,

А теперъ покидаю.

— Покидаешъ мене, серденьтко мое,

Ой кому жъ приручаешъ?

— Приручаю тебе, серденьтко мое,

Та единому Богу;

А самъ я поїду, а самъ поїду

Въ велику дорогу;

Буду писати и пересилати

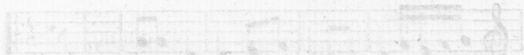
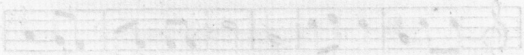
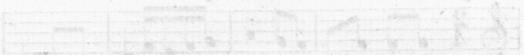
Сизими орлами.

— Ой десь ти живешъ, серденьтко мое,
Поміжъ ворогами.

Ой я не тая та бриниченьга
Поміжъ дорогами, —

Хто йде, не мине, — водиці нап'єтца, } 2.
Водиці нап'єтца.

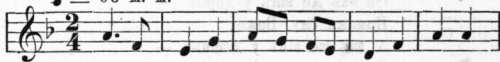
Хто не зхоче, серденьтко мое,
Зъ мене насмієтца.

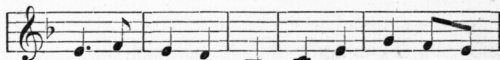
Ой десь ти живешъ, серденьтко мое,
Поміжъ ворогами.
Ой я не тая та бриниченьга
Поміжъ дорогами, —
Хто йде, не мине, — водиці нап'єтца,
Водиці нап'єтца.
Хто не зхоче, серденьтко мое,
Зъ мене насмієтца.

№ 58.

$\text{♩} = 96 \text{ м. м.}$

Ой снігъ и - де, та ме - те - ли - ця до - ріж -

ка сте - лет - ця; Десь мій ми - лий,

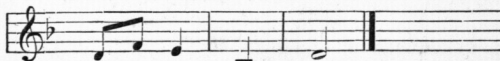
го - лу - бонько си - вий, вь сте - пу

во - ло - чит - - - - - ця.

У дів - - - - - чи - ни, по карай - ё - го

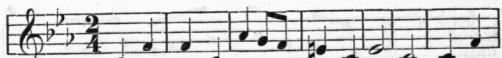

бо - - - - - же.

Ой снігъ иде, та метелиця —
Доріжка стелеця.
Десь мій милий, голубонько сивий,
Въ степу волочитця.

Ой якъ же вінъ у дорозі —
Поможи ёму, Боже;
А якъ же вінъ у дівчини —
Покарай его, Боже.

№ 59.

Позволь, батьку о - та ма - - не, намъ на

ба - - шті ста - ти, не по-зво - лимъ мо-ска-

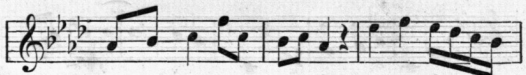

ле ві січъ ру і - но - ва - ти.

№ 60.

На - сту - пи - ла чор - на хма - - - ра,

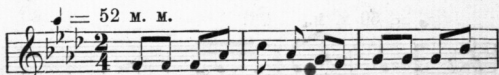

ставъ дощъ на - кря па - ти; за - хо - див - ся

панъ Те ке - - лій січъ ру і - но - ва - ти.

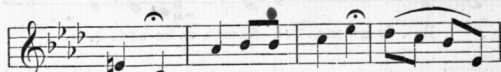
№ 61.

Ой чомъ, со-ло-вей - ку, ра-но не ще-

бе - чешъ, хи-ба-го-ло-су не

ма-ешъ? Томъ ти, ко - за - че, молодъ не же-

нив-ся, хи-ба долень - ки не - ма-ешъ?

№ 62.

$\text{♩} = 60 \text{ м. м.}$

Ла - е ме-не мо - я ма - ти, ла - е

Во - на жъ мо - го го-рень-ка не зна - е.

№ 63.

Щось у лі - сі гу - ка - е, Щось у
лі - - сі гу - ка - е.

The musical score consists of three staves of music in a 2/4 time signature, written in a single treble clef with a key signature of one flat (B-flat). The melody is simple and folk-like. The lyrics are in Ukrainian and are placed below the notes. The first staff contains the first line of the melody and the first part of the lyrics. The second staff continues the melody and lyrics. The third staff concludes the piece with a double bar line.

КІНЕЦЬ.

	№
Віють вітри, віють бурини	10.
Віють вітри, ще й буринесенькі	28.
Всі курочки до купочки.	27.
Головонько моя бідная	26.
Дівчинонько, сухотонько ти моя.	56.
Журбо жь моя, журбо	45.
Засвістали козаченьки	53 и 54.
Зелене жито, зелене	16.
Изъ-за гори вітеръ віє	6.
Изъ-за гори вітеръ віє	51.
Изъ-за гори вітеръ повіває	32.
И любивъ, и кохавъ	57.
Калино-малино, чому почорніла	41.
На горі, горі, ідуть мазури	24.
Не топила не варила	8.
Ой Боже мій, Боже, на що я вродився	15.
Ой вийду я на улицю	7.
Ой викопая криниченьку	2.
Ой гай мати, ой гай мати.	14.
Ой гаю мій, гаю	44.
Ой горе, горе, що чужа країна.	3.
Ой дівчино, подруженько	30.
Ой заржи, заржи, вероний коню.	36.
Ой зачула моя доля	29.
Ой пішовъ я улицею, гукнувъ.	52.
Ой колись була роскінь, воля	19.
Ой на горі василечки зходять.	20.
Ой на горі жито	17.
Ой не шуми, луже	5.
Ой одъ Ромна до Полтави.	43.
Ой пішовъ милий за лісь	38.
Ой піду я, піду	34.
Ой плавала та лебідонька	46.
Ой послала мати Катрю	18.

	№
Ой снігъ иде та метелиця	58.
Ой сівъ, зашивъ	9.
Ой та вітеръ повіває	4.
Ой тамъ на горі	39.
Ой ти дівчино	42.
Ой тонкая хмелиночка	11.
Ой уже вечіръ, та й повечеріло.	40.
Ой у полі край дороги.	37.
Ой у полі криниченька	13.
Ой я зъ роду чумакою	1.
Охъ и гаю мій, гаю	12.
Підъ нашою слободою	35.
Скриплять мої ворітечка	50.
Та наступає чорная хмара.	21.
Та ходила Уляночка по межі.	49.
Тече річка невеличка	55.
Туга міні за тугою	31.
У полі могила	25.
Червоная калинонька.	33.
Чого селезень смутенъ невесель.	47 и 48.
Що по горахъ сніги лежать	22.
Якъ пішовъ я до дівчини	23.

Пісні зъ одними голосами:

Лае мене моя мати, лае.	62.
Наступала чорна хмара.	60.
Ой чомъ соловейку	61.
Позволь, батьку-отамане	59.
Щось у лісі гукає.	63.

18

